

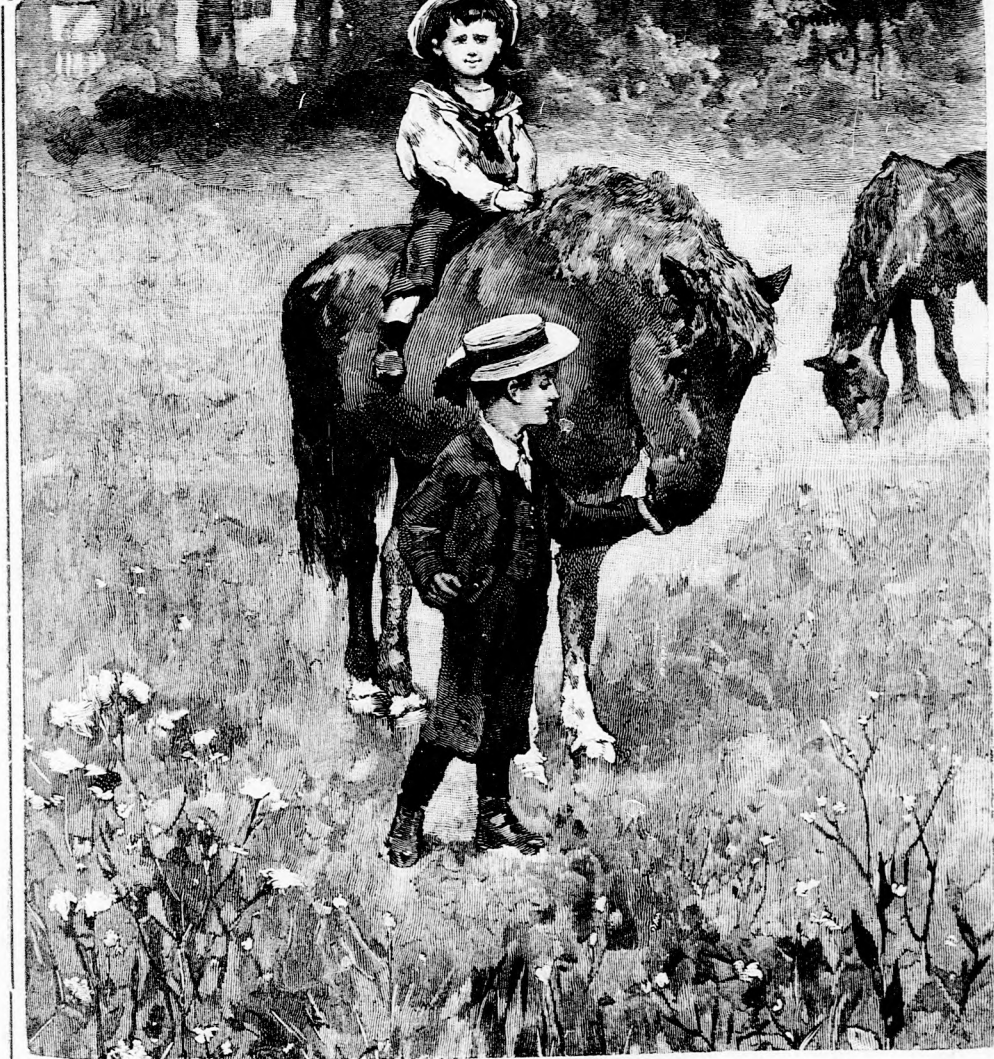
gyámolítá-
sika 1 frt.
utsch Matild
r Olga 5 kr.
t Ilka 5 kr.
tónia 20 kr.
lina 10 kr.
Róza 20 kr.
kr. Boskovitz
Friedmann
Fleischman
oitein Alfred
Ernö 12 kr.
ászló 2 kr.
Jenő 10 kr.
ándor 20 kr.
10 kr. Weisz
0 kr) Wert-
Mocsáry Pál
eredményét.
frt 65 kr.
adakozók: b.
Józsa 50 kr.
a és Mélanie
kr. Lechner
kr. Gscheidt
20 kr. Rózsa
kr. Dieballa
frt.

ezimü napi-

kegyes ada-
gó bácsi.

enaum épület.
apesten.

KIS LAP

A LOVACSKA NYUGODTAN MARADT... (Lásd a 295. lapon.)

A SZÜRKE HÁZ.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

H, AZ A Matild kisasszony! Mindig haragudtam, hogy mindenbe bele szól, amit teszek és most tesék! — szükségem volna rá, hogy bele szóljon és most nem akarja. Igazán, még jobb volt, mikor tette; akkor nem kellett a fejemet törnöm; most magannak kell valamit kigondolnom.

Törte is a fejét és csakhamar eszébe jutott valami. Hallotta sokszor a mamától, hogy ügyes, jó kis leánynak tudni kell megvarrnia a holmiját. Hát ha ő most valami szép, hasznos ruha darabot varrna és az majd megmutatná a szürke öreg embernek, akkor ez bizonyosan érdemesnek találná a jutalomra. Csak az volt a baj, hogy ebben a mesterségben Szidike még épenséggel nem volt nagyon járatos.

Mi lenne az, amit meg tudna csinálni? Már ez nehéz kérdés volt és sok, rettentően sok fejtörésébe került a kis leánynak. Végre azonban mégis kitalált valamit.

— Csinálok egy köténykét... az nagyon szükséges és hasznos portéka és talán nem is olyan nagyon nehéz. Csak tudnám, hogy kell hozzá fogni!

Kitől kérdezze? A nevelőnő anyyira nem törődik semmivel, hogy az már borzasztó! Ha hozzá fordul, bizonyosan megint azt feleli, hogy ő most pihenni akar, nem töri a fejét. Már csakugyan jobb volt, mikor Matild kisasszony mindig beleszólt mindenbe. Olyan nehéz nála nélkül boldogulni.

De itt a néni, a kedves jó Teréz néni. Ő bizonyosan tud jó tanácsot. Sietett is hozzá Szidike.

— Nénike, mondja csak, nagyon nehéz egy köténykét megvarrni?

— Dehogy nehéz kedves kicsikém! Az az... attól függ, kinek. Nekem nem volna nehéz; de már például neked, biz az nem volna csekély feladat. Egy kis ügyesség ahhoz is kell, mert szép formásan kell kiszabni, beszegni, ránczba szedni s a ki nem tudja, annak még ez is nehéz.

A kicsike nem felelt, csak nagyot sohajtott és azután egész este mélyen elmerült komoly gondolataiba.

Ez alatt pedig Rudi is törte a fejét javában; neki még több gondja volt, mint testvéreinek, mert neki két nagy feladatot kellett megoldani. Először is valami jeles dolgot kell véghez vinnie, hogy a szürke öreg ember érdemesnek találja a jutalomra; azután meg módját kell ejteni, hogy Benczike mondjon le a lovackáról és a puskáról.

Ez a második feladat volt a sürgetőbb, mert csak ha ez sikerül, akkor érdemes valami jeles vitézi vagy másféle cselekedetet véghez vinni.

— Sikerülni fog, az bizonyos. Az volna csak szép, ha ki nem tudnék fogni egy olyan kis tacsón, mint Benczike!

Hozzá is fogott mindjárt másnap, a mint együtt kísétáltak a mezőre. Ott egy széna boglya tövébe telepedve Rudi, mint-ha csak úgy véletlenül jutna eszébe, rettenetes históriákat mesélt el, hogy milyen borzasztóságos veszedelmek érték az olyan kis fiukat, a kik meggondolatlanul puskát fogtak a kezükbe, vagy ló hátára mertek

ülni. Benczike elfojtott lélekzettel, kissé sápadozva hallgatta. De azért nem mondta, hogy megijedt.

— Aztán igaz az, amit beszélsz? kérdé.

— Hogy igaz-e? Meghiszem azt! Ismertem egy fiut, aki ha száz esztendeig él is, megemlegeti azt a napot, mikor lóra ült. Nagyon bizott magában, hogy tud hozzá, de biz a tüzes paripa egyszerre csak ágaskodni kezdett és ledobta, úgy hogy a szegény fiu egyenesen a fejére esett, így ni!

És Rudi mindjárt meg is mutatta tótágast állva, (Lásd a képet a 292. lapon.) miképen esett a szegény fiu a feje bubjára.

— És azután össze törte kezét-lábát, nyomorék lett egész életére; végzé Rudi.

— No már azt nem hiszem, az nem lehet! felelé Benczike elszántan.

— Nem lehet? Már hogy ne lehetne? Aki leesik a lóról, az mind a kezét vagy lábát töri.

— Igen, de ha a feje bubjára esett, akkor hogy törhette el lábát?

— Hát... hát... nagyon egyszerűen... már hogyan törhette volna el? A fejéről aztán a lábára esett, meg a ló is rátafosott... elég az hozzá, úgy van, a mint mondom.

És hogy Benczikét még jobban meggyőzze, mesélt még több borzasztó történetet is, de már vigyázott, hogy Benczike ne kételkedjék benne, hogy azok a megdöglött kis fiúk csakugyan kezökét-lábukat törték.

— Ugy bizony, mert aki lóra akar ülni, annak már nagyobb, erősebbnek

kell lennie. Az ilyeneknek aztán nem esik baja. Hát még a puska! Az csak a veszedelmes portéka!

Ezt már épenséggel nem szeretete Benczike hallani, mert úgy titokban maga is szepegett a puskától. Hát még mikor Rudi elbeszélte, hogy egy kis fiúnak a kezében szétrepedt a puska és elszakította a fejét, a másik szerencsétlen meg agyonlőtte a saját édes apját. No már az csakugyan iszonyú volt. Benczike nyugtalanul izgett-mozgott s végre megszólalt:

— Oh, inkább ne is beszéljünk már róla...

— Nem is a magam kedvéért beszélek, hanem mert te kívánsz magadnak ilyen veszedelmes holmit, én pedig féltelek.

— Tudom... de hát én... azért mégsem félek. Az én lovacskám nem lesz olyan makranczos, a szürke bácsi bizonyosan nem ad nekem olyan veszedelmes paripát... a puskára pedig nagyon fogok vigyázni.

— Hja, csak hogy az ember soha sem tudja, mikor bokrosodik meg a ló és mikor sül el a puska. Én igazán azt hiszem, hogy sokkal többet ér egy szép nagy sárkány, szép tarka papirosból, hosszú, nagyon hosszú farkkal és nagyon hosszú zsinórral, úgy, hogy egészen a felhőkig föl lehet eresztetni. Ez már aztán valami! Ilyenben öröme lehet az embernek, mert tudja, hogy semmi baj sem érheti.

— Jaj be szeretem, hogy ezt mondd! szölt Benczike. Így már rendben vagyunk. Te majd egy szép sárkányt kérsz magadnak jutalmul, én pedig megmaradok a lovacska és puska mellett.

Rudi majd megpukkadt mérgében. Ez a csökönyös Benczi semmikép sem akarja megérteni és nem akar megijedni, lemondani a lovacskáról és puskáról. Kárba veszett minden példázás.

Igy már Rudinak még nagyobb fejtörésbe került a dolog. Elgondolkozva járt-kelt egész nap s este is azzal feküdt le, hogy bármilyen módon, de ki kell fogni a nyakas Benczikén.

— Kitalálok valamit és megmutatom, hogy mégsem az övé lesz a lovacska és a puska. És sietnem kell... mert azután még ki kell gondolnom, hogy miféle jeles cselekedettel érdemljen ki a jutalmat.

Másnap reggel az a nagy öröm érte a testvéreket, hogy levelet kaptak a mamától. Olyan kedves levél volt, annyira tele szeretettel, hogy Krisztina százszor is

megcsókolta, gondolatban a mamát látva a levél helyén. A két kicsike is örült, csak Rudi hallgatta félig-meddig szórakozottan, mert tele volt a feje mindenféle tervekkel.

A kis Szidike a levél felolvasása után még inkább rá szánta magát a nagy feladatra, és újra fölkereste Teréz nénit. Hosszan, komolyan értekeztek s a jó néni végre így szólt:

— Jól van, kedves kicsikém, hát próbáld meg. Adok neked hozzá valót, azt

is megmutatom, mikép kell hozzá fognod, aztán iparkodjál, hogy sikerüljön.

Egy órával később Szidike már nagy munkában volt. Egy karos székben helyezkedett el, a bábut maga mellé ültette, de nem játszott vele, hanem varrt-varrogatott roppant szorgalmasan. Nem találta biz ő ezt egy csöppet sem mulatságosnak, de azért állhatatos maradt még akkor is, mikor oda jött Benczike és hívta játszani. (Lásd a képet a 293. lapon.)

...TÖTÁGAST ÁLLVA. (Lásd a 291. lapon.)

— Dehogy megyek! Nem érek én most rá játszani, fontosabb dolgom van. Az a tiz nap olyan kurta idő, hogy azt sem tudom, elkészülök-e addig. Bizony te is jól tennéd, ha valami okos dologba fognál bele, hogy a szürke bácsi majd méltónak találjon a jutalomra.

— No persze! Hiszen nem mondta, hogy valami különöset kellene csinálnunk. Csak azt mondta, hogy jók legyünk. Én pedig jó vagyok; azért hivlak, mert szépen játszani akarok; — Sajnálom, de én most nem mehetek. Majd vagy egy óra múlva.

A várakozás nem volt Benczikének épen a legkedvesebb mulatsága. Nem szeretett ő várakozni semmire, senkire, azért most is félig-meddig duzzogva odább ment.

— Ha nem jössz, hát megyek magam. Elmulatok én magam is.

hozzá fognod,
rüljön.

dike már nagy
zékben helyez-
ellé ültette, de
rt-varrogatott
találta biz ő
tságosnak, de
ég akkor is,
hivta játszani.

Dehogy me-
Nem érek én
á játszani, fon-
dolgom van.
tiz nap olyan
idő, hogy azt
ndom, elkészü-
ddig. Bizony te
tennéd, ha va-
okos dologba
bele, hogy a
bácsi majd
nak találjon a
mra.

No persze! Hi-
nem mondta,
valami különö-
ak azt mondta,
dig jó vagyok;
tszani akarok;
most nem mehe-
lva.

lt Benczikének
sága. Nem sze-
e, senkire, azért
gya odább ment.
negyek magam.

Ez bizony nem volt egészen igaz. Benczike nem tudott egymagában jól elmulatni. Nagyon hozzá volt szokva, hogy mindig együtt legyen Szidikével, vagy ha vele nem, hát Rudi-val, és ha ezzel sem lehetett, hát legalább Matild kisasszonnyal; ezt legkevésbé szerette ugyan, mert a nevelő nő szemei előtt nem igen lehetett pajkoskodni, lármázni, hanem szépen hallgatni kellett az ő okos beszédét, ezt pedig Benczike unalmasnak találta.

Most azonban ez is nagyon jó lett volna, ha lett volna. Csak hogy Matild kisasszony Benczikével is úgy bánt, mint Szidikével: nem igen törődött vele, mindjárt csak elküldte, hogy menjen játszani.

Igy hát a kis vitéz meglehetősen kedvetlenül bolyongott ide-oda, eleinte a házban, aztán az udvaron, és mikor ott sem talált különös szórakozást, végre kísértelt a szabadba. Ott sem volt semmi különös. Benczike csak ögyelgett erre-arra és szörnyű módon unatkozott. Törte is a fejét, hogy mit csináljon, de nem tudott semmit kitalálni.

Épen egy sűrű eleven sövény mellett ballagott, melyen tul rét volt. Ott néha a lovak legelésztek és nagyon jó helyecske volt az nekik, mert itt-ott fa is volt, árnyéket nyújtva a forró nap ellen; kövér

füvecske bőven kínálkozott, megszőkniök pedig nem lehetett a sövény miatt.

Benczikének eszébe sem jutott, hogy oda bemenjen, mert hiszen ott sem találna semmi mulatságot. De egyszerre máskép gondolkozott, mikor a sövény tulsó oldaláról egyszerre csak megszólalt valaki:

— Jöjj be ide, Benczi! Itt nagyon jó ám.

Rudi kiáltotta ezt és Benczike ugyan csak megörült, hogy végre akadt valakije.

— Bemennék, felelé. De ez a sövény nagyon sűrű és tövises, nem lehet keresztül bujni.

— Persze hogy itt nem. De amott a másik oldalon van a kapu. Kerülj amarra, ott bejöhetsz.

A kis fiu egy csöppet sem hivatta magát, hanem futva futott a kapu felé. Egészen fölvidult és szinte ragyogott az arcza. Most már nincs annyira elhagyatva,

van kivel játszani, még pedig a legjobb pajtással; mert ahol Rudi van, ott mindjárt akad jó mulatság. Olyan hálás volt Rudi iránt, a ki beszólította, hogy ha Rudi most azt kívánja, mondjon le a lovacskáról és puskáról, Benczike talán még ezt is megtette volna.

Rudi azonban nem gyanította ezt és így nem is fordíthatta a hasznára. Azután meg volt neki más terve. Épen azért

... HÍVTA JÁTSZANI. (Lásd a 292. lapon.)

hivta is be a kis öcssét erre a bekerített rétre. Szép nagy rét volt ez, igen kedves helyecske, mely már magában is tetszhetett volna. De most még különösen tetszett Benczikének.

— Nézd csak, Rudi, ott lovak is vannak!

— Láttam már, felelé Rudi közönyösen. A néni lovai, ismerem is őket. Épen tegnap beszéltem a kocsissal. Az a nagyobbik a Sármány, a másik meg a Csil-lag. Nagyon szelid állatok.

— És miért vannak itt?

— Nem tudom bizonyosan... de úgy gondolom, egy kis pihenőt kaptak. Sokat dolgoztak mostanában, hát ide csapták ki őket, hogy pihenjenek, erősödjenek. Pár nap alatt megint olyan erősek és tüzesek lesznek, mintha soha sem is fáradtak volna el a sok teherhuzásban.

— Szegény lovacsák! Bizonyosan örülnek, hogy egy kis szabad időt kaptak. Nézzük meg őket közlől. Az a kisebbik nagyon tetszik nekem. Gondolom, épen ilyen lesz az a lovacska, melyet majd én kapok. Ugy-e, a tied is ilyen lesz?

— No persze! Az kellene még csak! El se fogadnám.

— Miért? Hiszen ez nagyon szép lovacska.

— Látszik, hogy nem értsz hozzá, szólt Rudi fitymáló hangon. Hiszen ez nem is paripa, csak afféle közönséges igás ló. Nem látod, milyen otromba vastag, nehézkes? Nekem szép karesu, dél-czeg, tüzes paripa kell.

— No, én beérem ilyenekkel is... nem bánom, ha nem is lesz olyan nagyon tüzes.

— Persze, mert félsz, szólt Rudi kicsinylőleg.

Ez nagyon bántotta Benczikét, még pedig épen azért bántotta, mert hát, mi tagadás benne, igaz volt. Félt biz' ő, de csak úgy titokban és a viláért sem árulta volna el.

— Nem félek biz' én, egy csöppet sem félek, felelé elszántan. Nem ijedek én meg oly könnyen.

— No, no, csak ne vitézkedjél oly nagyon. Itt vannak ezek a jámbor, szelid lovak, de még ezekhez sem mernél közel menni.

— Ha te mersz, akkor én is merek.

— Én! Hiszen én az imént már rajta is ültem az egyiken. Csakhogy ezek nagyon lusta lovak, nem szeretnek nyargalni, hát meguntam. De te föl sem mernél rá ülni.

— Mernék biz' én. Csakhogy nincs nyereg rajta.

— Kell is ahhoz nyereg. Igazi magyar ember a szőrén is megüli a lovat. Csak jól a térde közé szoritja, aztán ha épen kell, megfogja a sörényét. Hanem persze, aki fél, az ne fogjon hozzá, annak nem való se ló, se puska.

Benczike meg volt egy kicsit akadva. Ha már így van a dolog, meg kell mutatnia, hogy ő nem afféle ijedős gyerek, neki adhatnak lovat is, puskát is. Ha Rudi rá mert ülni erre a lóra, mért ne merne ő is? Hadd lássa Rudi, hogy lehet valaki bátor, ha fiatalabb is.

— Én bizony ráülnék erre a lóra, csak lehetne, mondá elszántan. Nem félek ám én... nem én, egy csöppet sem.

— Az már más. Akkor hát próbáld meg. Majd megvállik, huszárnak természet-e? Van a zsebemben egy pár darabka cukor, ezt a ló nagyon szereti... majd oda adom neki és amíg rágicsálja, te fölkapasz kodol rá; én majd segitelek. Szelid állat, el nem fut.

Már ez csakugyan igaz volt. Nagyon jámbor, szelid lovacska volt és odább sem mozdult a helyéből, mikor a fiuk közeledtek. A cukrot pedig, melyet Rudi a tenyerén tartott eléje, mohón elkapta és jóízűen ropogtatta. Ezalatt pedig egy csöppet sem törődött vele, hogy Benczike, a lekuporodott Rudi hátára lépve, onnan egyszerre fönt termett a ló hátán. Olyan könnyücske kis fiu volt, hogy az izmos, esontos állat alig érezte, van-e valaki a hátán vagy nincs.

Benczikének ugyancsak dobogott a szive, mikor erre a nagy dologra vállalkozott. Még soha sem ült ló hátán, nem is hitte úgy igazán, hogy egyhamar rá kerül a sor. De most nem retirálhatott, mert különben Rudi nevetni fog rajta és egy esztendeig is csufolkodva fogja emlegetni félénkségét.

Amint egyszer fönt ült a ló hátán, már nem is bánta. A lovacska nyugodtan állva maradt (Lásd a képet a czimlapon), mintha észre se vette volna, mi történik. Kivált mikor Rudi a cukor elfogytával jó kövér füvecskét nyujtogatott neki.

— Jaj de jó ez, kiáltá Benczike. Nagyon szeretem, hogy fölsegítettél.

(Folytatása következik.)

EGY TAVASZI NAP.

— Irta *Dorina néni.* —

OS JUCZIKA, van-e már hal a horogon?

— Még nincs, kedves Róza néni; de rögtön lesz. Az elébb, hogy Laczki bácsi a tanyára menet ide kísért bennünket, alig pár pillanat alatt fogott egy nagyot. Hígye el, van egy arasznyi — sőt nagyobb az én araszomnál.

Persze, az az arasz nem valami nagy, melyhez Juczika azt a mátraalji patakban fogott szörnyeteget mérte. De a türelme Juczikának, az még sokkal kisebb az ő apró ujjánál. Most is oda kuporodik édes anyja háta mögé, ki őt az egri zárdából hozta ide kedves rokonai körébe a husvéti ünnepekre. Azt hinné az ember: nem is kis lány, hanem a tavasz tündéréje — olyan nesztelen lépett anyja mellé. Aztán csöndesen, vissza fojtott lélekzettel kíséré szemmel, miként bánik mamája a horoggal.

Nem hallani, csak a füzfa virágai között szorgalmaskodó méhek zsongását. A napnak új életre keltő sugarai meg-aranyozzák az illatos légbört, melynek a melegben láthatólag rezgő hullámai közt Juczika frís alakja teljes mozdulatlanságában olyan volt, mint egy gubójából most kiszabadult pillangó, melynek aranyos szárnyai bágyatagon csüggenek alá, kéjesen sütkérezve a napon, várva a percet, melyben tudtára ébred erejének, hogy szárnyait kibontva, tova rebbenhessen a virágok körébe, melyeknek illata még bájosabbá teszi a gyönyörű tavaszi napot.

Egy loessanás neszére szét foszlott a bűvölet, mely fogva tartotta Juczikát, aki felszökve helyéről, elkiáltotta magát:

— Ugy-é megvan a halacska, aranyos kis anyám!

— Az ugyan nincs meg, kis bohó — felelé mosolyogva a mama: de igen is megvan a te türelmetlenséged, melylyel minden halacskát elriasztasz. Most már nem folytatjuk a horgászást. Csatlakozzunk Róza nénihez, ki sokkal több türelmet tanusit, hogy a mi sikertelen próbáinkat itt végig nézi, mintsem hogy tovább is várakoztathatnánk. Jer, ott van Róza néni mellett a kert érdekes kis lakója: a »pap cziczája«.

— Jaj, attól borzadok, mamám! Hiszen az egy nagy torzomborz szőrű hernyó, a mely mérgesen vergődik, ha érinteni próbálja az ember. Én legalább mindig megfuttok tőle.

— Na, ez a »pap cziczája« itt nem olyan veszedelmes jószág. Nagy fekete selymes szemöldöke alul, melyről nevét nyerte, a legszelidebb szempár mosolyog felénk. Komoly, saját becses egyéniségének önérzetével inkább emlékeztet egy tiszteletre méltó igazi cziczára, a milyen csak papé lehet. Nem ugrándozik pajkosan; tömzsi, apróka

lábaival egy helyben tipeg, vagy kíséri minden lépten-nyomon Róza nénit, kinek ez a kis kertész fiucska, eredeti voltáért,

egészen kedvenczévé lett. A jó Róza néni különben is nagy kedvelője az ilyen apró gyermekeknek; mindig egész sereget lehet

látni körülötte, ha sétára indul a falun keresztül.

— Jó napot »pap cziczája«! Hadd

mit beszél.

— Idenisz az van, feleli illő komolysággal és határozottan a Palkó, mint a kinek jó rendben van a szénája és tudja,

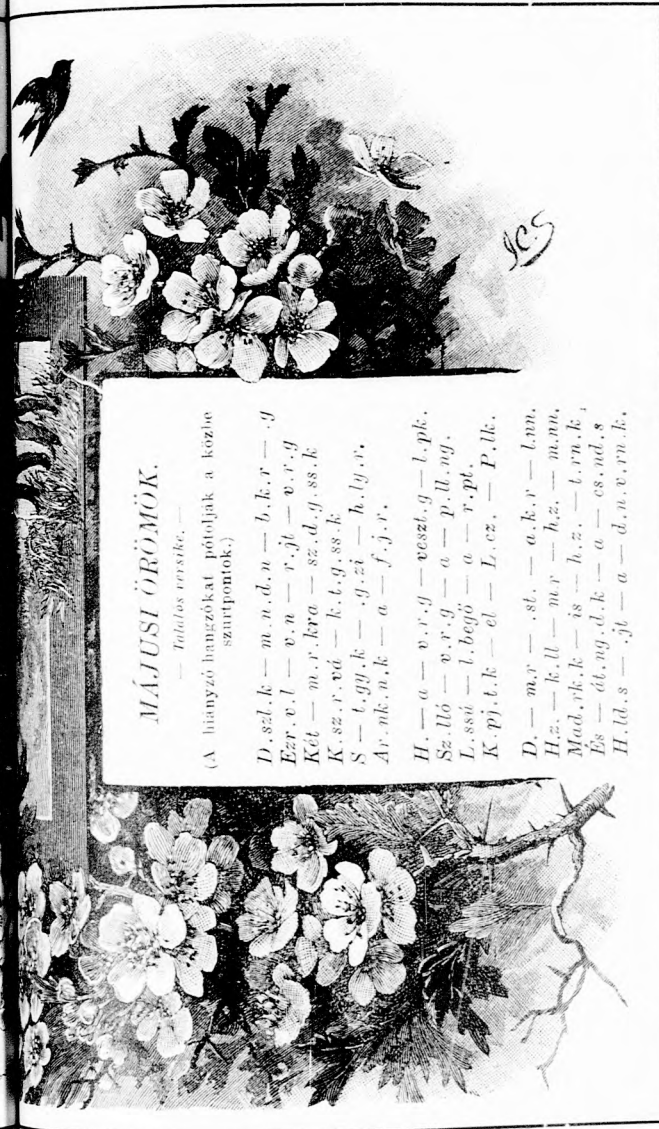
mit beszél.

— De hát mi is az a »zsúr-fiksz« te kis ember? kötődnek tovább a Palkó gyerekekkel, és mikor van az neked?

— Hát a »zúl-ficz« attoj van, mitoj tisztát adnat jám otthon, aztán bedüvöt a nadszadosz aszszonyho távézsni.

És úgy áll a dolog, a mint Palkó mondja, mert minden vasárnap berukkol a gyerek szép tisztára fésülve, mosdatva és megkapja a maga kávéját, melyet minden alkalommal a legnagyobb komolysággal költ el; és abban a meggyőződésben, hogy e kávézáshoz ő elvitáztatatlan jogot váltott magának azzal, hogy ő a »pap cziczája«, melyhez még abban is hasonlít, hogy nem csak ilyenkor, mikor a húsvéti ünnepek alatt kétszer is virradt rá a »zúl-ficz« abból az alkalomból, hogy »eldüvöt a nadszadosz asszonyt medöntözni« — de bár mikor is olyan tiszta a maga kis feketeségében, mintha min-

dig abban a kristály tiszta patakban lubiczkolna, melyben annyi halat fogott volna a Juczika mamája — hogy ha csak

MÁJUSI ÖRÖMÖK.

— *Italos versbe.*
— *(A bizonyó hangzókat pótolják a közbe szurtpontok.)*

D. sz. k. — m. n. d. n. — b. k. r. — g.
Ez. v. l. — v. n. — v. j. — v. r. g.
Két — m. r. kra — sz. d. g. ss. k.
K. sz. r. vd — k. l. g. ss. k.
S — t. gy. k — g. zi — h. ly. v.
A. r. nk. n. k — a — f. j. v.
H. — a — v. r. g — veszt. g — t. pk.
Sz. tló — v. r. g — a — p. ll. ny.
L. ssó — l. begő — a — r. pt.
K. p. t. k — el — l. cz. — P. lk.
D. — m. r. — st. — a. k. r — l. nn.
H. z. — k. ll — m. r — h. z. — m. nn.
M. ad. r. k. k — is — h. z. — l. rn. k.
És — dt. ny. d. k — a — es. ad. s.
H. td. s — j. — a — d. n. v. rn. k.

hallom, talán zsúr-fikszed van ma? — szólítja meg most tréfásan a kis embert a Juczika mamája.

egy kissé tudott volna még nézni a Juczika olyankor, mikor egy-egy halacska a horog felé kapott és a siker fölötti örömben kissé később jutalmazta volna a mamát az ő édes csókjaival, melyek — az igazat megvallva — többet érnek, mint azok az elillant halak.

Olyan kedvesen is tud az a Juczika csókolni! Külön jut minden leszakasztott ibolyának egy csók; melyek aztán hálából nem hervadnak el olyan hamar, mint a többiek.

Juczika sietve szed egy nagy bokrétát; aztán leszakít egy, bizony még zöldnek látszó, sárga nárciszot; de majd kivirít az otthon a kis virágtartóban, és teljes aranyos színben fog pompázni.

És miért is ne virítana az a nárcisz a tavasz e kis tündérének ápolása alatt? Rózsaszín arcocskája, melyet pirosra csókolta a napsugár, vidám, s olyan elégtelt, midőn sikertelen halászat után virágot szedhet, és a csillogó szárnyú pillangót kergeti. Aztán ismét vigyázva, csöndesen lépked, nehogy a bokrétáján üdülő kis méhet elriassza. Hiszen ő is olyan üdülő kis tündérke itt a falusi levegőn! Engedjük futkosni, örülni s ne háborgassuk kedvteléseiben.

AZ ÉN GALAMBJAIM.

Kedves Forgó bácsi!
 ÖRÜLBELÜL hét éves voltam, mikor kaptam két páva- és két közönséges galambot ajándékba. Ezek szép kis dúczban laktak, s ott is költötték ki tojásaikat. Egyéb dolgom még akkor nem lévén, a galambjaimmal töltöttem el az időt. De volt nekem még két gyönyörű

kis gerliczém is. Azoknak is volt egy kis házuk, még pedig szebb, mint a többié: egy hatvan krajczáros diszes kalitkájuk.

Minden galambomnak le volt nyese a szárnya, hogy el ne repülhessen, mivel a házukon nagy ajtó volt. Minden nap etetvén őket, féltem, hogy ha bele nyulok a házukba, kirepülnek.

A gerliczés kalitkát is a házba tettem, oda, ahol a többi galambom volt.

Az igaz, hogy a kalitkából még a veréb sem tudott volna kiszabadulni; de azért mégis lenyestem a gerliczék szárnyát is.

Volt nekünk egy szép kertünk is, melyben egy szép hosszú völgyecske nyult el. Nyáron térdig érő fű nőtt benne. Egy szép nyári napon buzával kicsalogattam galambjaimat a kert völgyébe, a hol nagyon jól érezték magukat. Leültek az árnyékos fübe, s kedvesen elmulattak.

Ó kedves, drága Forgó bácsi! — nem egészen három nap alatt nagy veszedelem érte őket. Egy gondatlan cselédünk a galambok szomszédságába csukta el éjszakára a sertéseket. Figyelmeztetve volt sokszor, hogy oda ne csukja őket, mert a közbe eső fal rozsz. Reggelre kelve, amint rendesen elnéztem a galambjaimhoz... hát ó jaj! — galambjaim már csak voltak. Kezdttem sirni, bementem édes anyámhoz és zokogva elpanaszoltam, hogy a sertések áttörve a rozsz falon, a galambjaimat egy szálíg megették. Csak a tollcskáik maradtak ott. Az én édes jó mamám is nagyon elbusult. A kedves galambjaimat mind széllyel tépték az éhes, kegyetlen sertések! Ha a cseléd szót fogadott volna, nem történt volna a szomorú eset, melyet tanuság okáért közlök kis olvasó társaimmal.

Szerető hive
 Nyácsik Béla.

A KÉT TUDÓS.

— Mese. —

 OL VOLT, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy öreg tudós, a kinek hetedhét országra szólt a hire. Ismerte az a természet titkait, a csillagok járását, emberek ügyét-baját és a ki nála egy-két hétig tanult, az többet tudott, mintha esztendőig járt volna a leghíresebb iskolákba.

Csöndes falusi magányában elvonultan élt az öreg tudós, de messzi földről eljártak hozzá, a kik szomjasak valának a tudományra. És ő szívesen tanította is, a ki méltó volt reá. Nem kívánt pénzjutalmat, nem vágyott kincsekre, mert egyszerű, bölcs ember volt, aki nevetett az emberek hivalkodásán. Csak azt kívánta, hogy tanítványai hálásak legyenek. De ebben aztán nagyon szomorú tapasztalatokat szerzett, mert vajmi sokan rut hálátlansággal fizettek jóságáért és a tőle szerzett tudományért. Be is zárta a háza kapuját és nem eresztett be többé senkit.

Egy napon azonban, már jó későn délután, ugyancsak döngötte valaki a kaput, addig-addig, míg végre beeresztették. Egy még jóformán fiatal férfiú lépett be és nagy tisztelettel közeledett az öreg tudóshoz.

— Üdvözöllek, hirneves bölcs férfiú, dicső mestere a tudományoknak! Hozzád jöttem messze földről, a fényes fővárosból, hogy engem tudatlant beavass a tudomány titkaiba. Otthon ugyan engemet nagy tudósnak tartanak, bizonyosan hallottad is a hiremet, mert a merre járok, mindenütt magasztalnak. De én tudom,

hogy nagyon kevés az, amit tudok, ha hozzád mérem magamat. Jeles tudós mester. Azért jöttem tehát, hogy fogadj be tanítványodnak.

Az öreg kedvetlenül mondá:

— Sajnálom, de megfogadtam, hogy nem teszem többé. Sokan, nagyon sokan voltak, a kik ilyen kéréssel jöttek hozzám s mikor teljesítettem, csak rut hálátlanságot tapasztaltam. Keress más mestert magadnak.

— Hogyan? Azt hiszed, háládatlan tudnék lenni? Egy nappal sem akarok tovább élni, mint a meddig a mély és őszinte hála él bennem jótevőm iránt. Bár hozzád képest csak szegény együgyű ember vagyok, annyit mégis tudok, hogy a legrútabb bűn a hálátlanság.

És addig-addig s oly szépen beszélt, hogy az öreg tudós így szólt:

— Jól van tehát, legyen. Holnap megkezdjük a tanulást.

Ezzel benyitott a szomszéd szobába, és így szólt feleségéhez:

— Kedves anyjukom, vacsorára háromman leszünk és ezután is még pár hétig. Most pedig adj be egy pohár bort, mert kedves vendégünk eltikkadt a hosszú utazástól, vacsoráig is jó lesz egy kis frissítő.

Csakhamar hoztak egy pohár bort s az öreg tudós nyujtotta oda a vendégnek, a ki nem vette észre, hogy az öreg titokban valami kis port hintett az italba.

Másnap reggel megkezdték a tudós leckét s a fiatal ember ámult, mikor az agg bölcs megmagyarázta neki a tudomány mindenféle titkait. De ez nem tartott sokáig. Alig pár nap múlva hirnök jött a fővárosból a fiatal tudóshoz, még pedig

volt egy kis
int a többi:
es kalitkájok.
le volt nyesve
essen, mivel a
den nap etet-
bele nyulok a

a házba tet-
abom volt.
kából még a
zabudolni; de
erliczék szár-

p kertünk is,
gyecske nyult
t benne. Egy
kicsalogatam
oe, a hol na-
Leültek az
mulattak.

bácsi! — nem
gy veszedelem
cselédünk a
csukta el éj-
meztetve volt
őket, mert a
e kelve, amint
nbjaimhoz...
ár csak voltak.

des anyámhoz
ogy a sertések
mbjaimat egy
llacskáik ma-
mamám is na-
galambjaimat
es, kegyetlen
ogadott volna.
u eset, melyet
s olvasó tár-

magától a királytól. A király hivatta, jöj-
jön azonnal vissza, mert kinevezte a fiatal
királyfi tanítójának és nevelőjének. Már
ezt el kellett fogadni, mert nagy tisztesség
és szerencse, ha valaki a jövő királyt
taníthatja; de meg hatalmas ember is az
ilyen.

— Elmegyek, de csak úgy, ha te is
velem jössz, öreg mesterem. Mert még nem
tanultam tőled eleget. És szép új állá-
somban bizonyosan módomban lesz, hogy
bebizonyítsam, milyen hálás tudok lenni.

Az emberek
csodálkoztak, de
csakugyan úgy
történt: az öreg
tudós elment az ő
tanítványával, a
fiatal tudóssal.

Nagyszerű dol-
ga volt ezután a
fiatal tudósnak. A
királyi palotában
lakott és ő paran-
csolt mindenben,
ami a királyfival
történt. A királyfi pedig nagyon szerette
és mihamar a fiatal tudós lett a leghatal-
masabb ember a királyi palotában. Meg
is volt elégedve a dolgával nagyon.

Egy napon az öreg tudós így szólt
hozzá:

— Kedves tanítványom, egy kérésem
volna hozzád. Van egy fiam, a ki, mint
tudod, jeles rajzoló, igazi művész. Hallot-
tam, hogy a királyfihoz rajzmestert keres-
nek és tőled függ, hogy kit válasszanak.
Tehát válaszsd az én fiamat, a ki valóban
érdemes rá és becsületedre fog válni.

— Meghiszem azt, igen derék ifju...
Csakhogy ezt az állást már másnak szán-
tam. De az nem baj. Csak várj egy
kicsit, jeles öreg mesterem, majd valami
jobbát is találok az ifju számára.

Az öreg tudós és fia vártak, eköz-
ben pedig nagy esemény történt: az öreg
király meghalt és fia lett királlyá; nyom-
ban ki nevezte a volt tanítóját, a fia-
tal tudóst, országtartóvá. Most már a
király után a fiatal tudós volt az első
ember az országban.

Az, volt, és
nem is irigykedtek
rá, mert nagyon
bölcse és helye-
sen végezte az ifju
király helyett az
ország dolgait,
mindenki meg
volt elégedve. Azt
nem tudta senki,
hogy mindennap
ott jár az öreg tu-
dós és megmondja,
hogy ebben is,
abban is mit kell tenni. Egy idő múlva
pedig a bölcs öreg így szólt:

— Kedves tanítványom, te most már
a király után első ember vagy, nagy a
hatalmad. Az én fiam szükségét szen-
ved, de van egy üres állás, melyre ő épen
oda való. Nevezd ki és nagyon meg
leszek elégedve.

A hatalmas miniszter pedig úgy
gondolkozott, hogy ha teljesíti a kérelmet,
akkor az öregnek nem lesz mit várnia
tovább, talán haza megy és nem szolgál

A SZÉPSÉG VERSENY. (Lásd a 302. lapon.)

n derék ifju. ...
 másnak szán-
 csak várj egy
 , majd valami
 mára.

vártak, eköz-
 rtént: az öreg
 irállyá; nyom-
 anitóját, a fia-
 Most már a
 volt az első

Az. volt, és
 is irigykedtek
 mert nagyon
 esen és helye-
 végezte az ifju
 ly helyett az
 ág dolgait,
 denki meg
 elégedve. Azt
 tudta senki,
 y mindennap
 ár az öreg tu-
 és megmondja,
 y ebben is,
 gy idő múlva

m, te most már
 vagy, nagy a
 sükséget szen-
 melyre ő épen
 nagyon meg

r pedig ugy
 siti a kérelmet,
 sz mit várnia
 s nem szolgál

tovább bölcs tanácsokkal. Biztatni és tar-
 togatni kell.

— Nagyon sajnálom, kedves meste-
 rem, nem teljesíthetem kérésedet. De az
 nem baj, csak várjatok, majd akad va-
 lami jobb is az
 ifju számára.

Vártak és
 eközben me-
 gint nagy ese-
 mény történt:
 meghalt a fia-
 tal király. Nem
 volt se fia, se
 leánya, semmi-
 féle rokona, a
 kire a trónust
 hagyta volna.
 Új királyt kel-
 lett választani.

Összegyültek
 az ország nagy-
 jai és hamar
 megegyeztek,
 ki legyen a ki-
 rály. Az legyen,
 aki eddig is oly
 bölcsen vitte az
 ország dolgát.
 És így a fiatal
 tudós királlyá
 lett.

Egy kis idő
 múlva újra elő

állt az öreg tudós a kérésével, hiszen most
 a király már mindent megtehet. De a ki-
 rály mást gondolt. Neki most már nincs
 szüksége senkire, semmire, már több nem
 lehet, az pedig alkalmatlan, hogy ezt az

öreget itt látja, a ki talán még el is árulja,
 hogy ő tanította bölcseségre a királyt.
 Türelmetlenül felelé tehát:

— Legokosabb lesz, öreg, ha fiaddal
 együtt haza mentek. Van ott miből meg-
 élnetek. Az

ilyen öreg em-
 ber nem való a
 fényes királyi
 terembe.

Az öreg tu-
 dós arczán nem
 látszott semmi
 meglepetés. In-
 kább mosolyg-
 ott, aztán be-
 nyitott a szom-
 széd szobába
 és így szólt:

— Kedves
 anyjukom, ne
 terítsetek há-
 romra, csak
 kettőre, a ven-
 dégünk nem
 marad itt va-
 csorára, hanem
 mindjárt megy
 vissza oda, a
 honnan jött.

A király, az-
 az a fiatal tu-
 dós, erre — föl-
 ébredt. Nagy

sajnálkozására azt vette észre, hogy biz ő
 nem ül trónuson, nem is király, hanem ott
 ül az öreg tudós szobájában az asztal
 mellett, az öreg pedig szigorú arccal áll
 előtte s így szól:

VESZEDELMESES SÉTA. (Lásd a 302. lapon.)

— Nem álltad ki a próbát. Egy kis port adtam be neked, melynek hatása alatt félálomban valóságosan megtörténtnek láttad, amit én beszéltem; s mikor kérést intéztem hozzád, feleltél is, elárulva, miképen gondolkoznál, ha csakugyan hatalmas miniszterré vagy királlyá lennél az én tudományom révén. Háládatlan voltál, elmehetsz.

Szégyenkezve sompolygott el az ifju, a ki még álmában sem tudott háladatos lenni. De megpróbálta aztán, hogy valósággal az legyen és tiszta nemes indulat lakjék szívében. S mikor azt elérte, vissza tért az öreg tudóshoz.

— Eljöttem megköszönni a nagy leczkét, mert megtanítottál a legszebb tudományra: a nemes, tiszta érzelemre, a háladatosságra!

A HŰ SZOLGA.

Azon szerencsétlenek közt, kiket a török szultán mint foglyokat hurczoltatott messze Törökországba, volt egy Jakusics nevű ember és az ő hű szolgája: Budjács.

Egy-azon lánczhoz voltak kötve, és a legnehezebb munkát kellett végezniök.

Midőn egyszer felügyelet nélkül mentek haza munkájukból, Budjács talált egy éles bárdot. Evvel próbálták bilincseiket szétvágni, de nem sikerült nekik. Jakusics folyton azzal a bús panaszával hozakodott elő, hogy már többé nem látja szeretett hazáját. Ezen szavak nagyon megszorították a hű szolga szívét, s így szólt:

— Uram, nem tudok többé ebben a szomorú helyzetben lenni. Szívesen meghalok, hanem az én halálom legyen a te szabadítód.

Egyszerre csak Budjács a földön feködt véresen. Önmagának vágta le a lábát, hogy urát ezáltal szabadságra segítse.

Jakusics szótlanul nézett hű szolgájára. Segíteni akart rajta, de Budjács mondta, hogy meneküljön, ha nem akarja, hogy hiába áldozza föl életét.

Jakusics menekült és el is érte hazáját és trencsénmegyei kastélyát.

Az ellenséget is meghatotta a szolga nemeslelkűsége. Nehéz sebéből kigyógyították s gazdag ajándékokkal eresztették haza, hol neki Jakusics nagy birtokot adott.

A király a hű szolgát nemességre emelte és czimerébe egy levágott lábat rendelt vésetni.

Peregriny nyomán németből fordította

Jelenik Adél.

VESZEDELMES SÉTA.

(Képpel a 301. lapon.)

RONTÓ Pál és Roszcsont Ferke:
*Hol elhagyták, ott folytatják —
Régi utak, járt ösvények
Már őket nem mulattatják.*

*Hát felkapaszkodtak szépen
A magas ház ereszére —
Jaj, hogy az az alamuszi
Házmester nem vette észre!*

*Jaj, ha meg talál csusszanni
Vagy a Pali, vagy a Ferke...
S ott terülnek el az utcán
Széjjel zúzva, agyon verve!*

A SZÉPSÉG-VERSENY.

— Mese. —

(Képpel a 300. lapon.)

HÁROM kacsza bicegett kifelé a mezőre. Ismertek ott egy pocsolyát, abban nagy gyönyörűség lesz uszkálni.

Mivel még senki sem zavarta a tócsa vizét, egészen csöndes és tiszta volt s a

Jác a földön
vágta le a lá-
dságra segítse.
gett hű szolgál-
a, de Budjác
ha nem akarja,
ét.

el is érte hazá-
lyát.

atotta a szolgál-
éből kigyógyi-
kal eresztették
nagy birtokot

át nemességre
levágott lábat

fordította

Jelenik Adél.

SÉTA.

ont Ferke:
lytatják —
nyek
tatják.

szépen
e —
uszi
észre!

asszanni
Ferke...
atczán
verve!

RSENY.

on.)
kifelé a mezőre.
ocsolyát, abban
kálni.

zavarta a tócsa
tisztá volt s a

mint az első kacsa oda ért a szélire, meg-
pillantotta a képét a víz tükrében.

Nagyon megtetszett magának és oda
szólt társaihoz:

— Várjatok egy kicsit, még ne za-
varjátok fel a vizet. Rég nem láttam maga-
mat ilyen jól, pedig igazán... nem vagyok
csunya... Csakugyan, igazuk van a kis
ruczáknak, mikor mind azt kívánják, hogy
hozzám hasonlók lehessenek.

A másik kacsa, szintén oda állva a
viz szélére, kicsinylőleg mondá:

— Már akkor csak inkább kiyánhat-
ják, hogy hozzám hasonlitsanak. Én már
csak szebb legény vagyok.

A harmadik, a ki legkövérebb volt
köztök, gunyosan nevetve szólt közbe:

— Ugyan van mit dicsekednetek!
Azt már csak mindenki láthatja, hogy én
vagyok a legkülönb!

S a vitzükörben nézegetve magukat,
erre-arra czivakodtak, melyikök a legszeb-
bik. Mindegyik talált magán valami
nagyon bájosat, de akkor a másik kettő
meg mindjárt lelt rajta valami hibát.
Ugy bele hevültek a vitába, hogy nem
ügyeltek semmi egyébre.

Szerette ezt a ravasz róka; éhesen
ögyelgett arra és észre vette a jó prédát.
Nesztelenül közeledett és mindjárt elké-
szült a tervével.

— Azt a két kisebbiket magam
eszem meg, a kövéret pedig haza viszem
fiaimnak ebédre.

És hirtelen előrontott. A vitakozó
kacsák azt sem tudták, mi éri őket, már
kettő agyon volt marva; a harmadik
futni próbált, de a róka utól érte és meg-
ölte. A két kisebbiket aztán róka koma
mindjárt meg is ette, a harmadikkal pedig
haza sietett.

Egy öreg béka végig nézte ezt a
tócsa mélyéről s így brekegett:

— Meglehet, hogy egyik szebb volt
a másiknál, de az bizonyos, hogy abban
ugyan kevés most már a köszönet. Többet

ért volna, ha egy kis eszök van; okosság-
gal elkerülték volna a veszedelmet, míg a
szépség csak cifra toll volt rajtuk, mely
meg nem óvta őket az ellenségtől.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIV. kötet 16-dik
számában közölt találós rímek megfejtése:

sikságra, levél, előle, alatta, repül.

Helyesen fejtették meg: Rosen-
berg Ilona, Weitzendörfer Ilona, Forray Jolánka,
Tisza Lajos, Weiss Kornélia és Béla, Holitser
Elza, Dorogi Lajos, Reissmann Márton, Geissler
Ernő, Czárán Zoltán, Weissenböck Gyula, Ra-
paich Margitka, Györffy Kálmán, Szijjártó Mar-
gít, Halász Olga, Ponori Margit, Boskovits
Anna és Vilmos, Mihálovics Évike, Szilágyi
Ágota, Szöllősy János és Gábor (részben),
Schára Béla, Horváth Jolán, Steiner Etelka és
Pál, Bergstein Berta, Szende Anna, Feldheim
Ilonka, Posztóczky Margit (részben), Laken-
bacher Jenny, Békessy Ilona, Kratancsik József,
Kiss Margit és Géza, Lang Francziska, Gusz-
mann Ilona és Erzsi, László Márton, Plávenszky
Gizella és Imre.

*

A »KIS LAP« XXXIV. köt. 16-dik
számában közölt képrejtvény megfejtése:

Háboru, Trencsénmegye.

Helyesen fejtették meg: Wil-
helm Hilda és Dezső, Vitályos Róza, Heller
Jenő, Steinberger Juszt, Kramberger Hermine
és Margit, Rechnit Henrik és Izidor, Ghyecz
Aurél, Kazy testvérek, Eröss Olga, Makay Irma,
Krausz Imre, Paul Ilonka, Freund Irma és Pál,
Ullmann Giza, Károly és Józsi, Tisza Lajos,
Zathureczky Póli, Nagyperkátai zárdai növen-
dékek, Pollner Izidor, Kun Árpád és Tibor,
Vavrik Leonka, Árkövy Rikhard, Liszkai test-
vérek, Urbanovich testvérek, Fábry Andor, Ufer-
bach Gizella, Vizi Riza, Schwarcz Lajos és
Nella, Czuckermann Béla, Édeskuty Irén, László-
falvy E. Margit és Árpád, Ponori Margit, Szij-
jártó Margit, Rapaich Margitka, Weissenböck
Gyula, Geissler Ernő, Dósa Emma, Szabó Róza,
Bergstein Berta, Klein Malvina, Tóth Ilma,
Polner Zoltán, Buzáth Mariska, Freund Jenő és
Aladár, Dienes Klára, Bergl Mariska, Kiss Mar-
gít és Géza, Kratancsik József, Reiser Szerénke,
Ráth Aranka és Béla, Kövér Ilonka, Pál Béla,
Posztóczky Margit, Marton Jenő, Szende Anna,

Dienes Rózsika, Praznovszky Ernő, Massanek Lenke, Hertzka Ágnes és Róbert, Weitzendörfer Ilona, Békeffy Miklós, Madarász Mariska, Nemschitz Alfréd, Kohn Gizella és Géza, Blaskovits György, Basch Izidor és Miksa, Markó Matild, Széll Marianne, Szöcs Mari, Sommer Margit, Schlieszer Fanni, Sonnenfeld Teréz és Fannika, Steiner Etelka és Pál, Dúzs Erzsike, Boskovits Anna és Vilmos, Mihálovics Évike, Grüner Mózes (mint már sokszor megjegyeztem, sajátkezű irást kívánok; ismételt figyelmeztetés után az idegen kézírást mellőzni fogom. F. b.), Reismann Márta, Dorogi Lajos, Weisz Kornélia és Béla, Tömörly Bella, Rosenberg Ilona, Holitscher Elza, Szilágyi Ágota, Blau Károly, Jellachich Ilonka, Andaházy Etelka, Schüller Olga, Ring Josefíne és Irénke, Buzárovits Gusztika, Plávenszky Gizella és Imre, Zahn Oszkár, Goldmark Cornelia és Sándor.

Részben megfejtették: Beck Blanka, Hirkó Etel, Simon Margit, Adler Irén, Paula és Margit, Kelemen Blanka, Schára Béla, Sziklai József és Géza, Ofner Ödön, Tombor Elemér és Valér, Jankovics Margit, Névny Mária, Horváth Jolán, Szöllösy János és Gábor, Goldschmied Zsófi és Frida, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, László Márton, Markovits István, Keczer Stefánia, Rosenberg Alice és Emil, Feldheim Ilonka, Hirsch Elemér, Guszmann Ilona és Erzsé, Láng Francisca, Lakenbacher Jenny, Békessy Ilona.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mocsáry Pál. A »K. L.« jótékonyági rovatának címe mutatja, hogy most az árvizkárosultak részére gyűjtök, mert a sok hajléktalan, elpusztult családok fölségelése foglalkoztatja most az ország minden köreit. A mozgalom élén hazánk egyik kiváló hölgye, a magyar kormány elnökének neje: *Tisza Kálmáné* asszony áll. E szerint, utólagos beleegyezéssel reményében, a te adakozásodat is oda fordítom. — **Karap Gusztáv.** Épen kapóra jött kérdésed. Serdültebb fiúnak, lánynak, aki már-már kinőtt a »Kis Lap« köréből: jobbat, szebbet nem ajánlhatok mint a »Magyar Ifjúság« című nagyobb alakú, két íves képez heti lapot, mely azóta, hogy a jeles költő és műfordító: *dr. Radó Antal* kezén van, ép oly tanulságos, mint szórakoztató közlönyvé lett. Ára egész évre 6 frt. Szerkesztői s kiadó hivatala: VII. Károly-körut 15 sz. Ezt a kedves hírt közölheted barátaiddal is. — **Mayer Hedvig.** Kedves levelkedet fölgyógyulásod jeleként is veszem. A szép Elbe völgy mellől mentül sürűbben keress föl. Mért nem közölted velem ücsikédnek nevét is? Szép írásod-

nak örvendek. — **Jablonszky Jolán.** Ugy látszik félre értettél. Szerkesztve szabatosan van a te csillagfeladványod s az íráshoz sem férhet szó: de igenis kifogásom van a rejtvény ellen, mert az nem egyéb, mint egy darab földrajz. Hogy Krakó az egykori Lengyelország második fővárosa volt, hogy van püspöke, csillagászati intézete s mútanódája, ez mind hasznos tudni való, de csak nem illik rejtvény keretébe? E célra valamely szép mondatot, elmélkedést vagy valamely jeles férfiúnak, kiváló rőnek a nevét szokás választani, mint az eddigi közleményekből tapasztalhattad. Reményem: harmadikban beválik. — **Beck Irén.** A művelt világ szokásához képest, nyilvános megszólításban minden embert, ha kis fiú is, megilleti az *ur.* — ha még oly parányi lányka is, megilleti a *kisasszony* czim. A kiadó hivatal ehez szabja magát. Ha mind a melletted koránlod a czimet: kéréssel fordulj a kiadó hivatalhoz. A rejtvény hibás: a *B*-ből való kiindulás második betűje *E*, nem az *N*-be, de az *M*-be ütközik, ami egész munkádat halomra dönti. Megigazítva küldjed be újra. — **Záborszky Anna.** Operettek címe nem való a »Kis Lap«-ba. De még ha járná is az ilyesmi: mit tudja azt p. o. az én thordai, kaposvári, zólyomi vagy löcsei kis olvasóm, a budapesti népszínháznak melyik a kapós darabja? Rajzolva és össze állítva azonban ügyesen van. A rajz a te kezéd munkája? — *Több levélről a jövő számban.*

Jótékonyág.

A viz- és tüzkárvallottak gyámolítására adakoztak: Mayer Hedvig és öcsse 1 frt. Meliorisz Miletta (nem Melitta?) gyűjtése 5 frt. (Egyes adakozók: Papa és mama 1 frt 4 kr. Irma néni 1 frt., Czegka Augustza 50 kr., Freund Amália 50 kr., Pfungen Géza 10 kr., Schweighofer Paula 30 kr., Pichler Ella 26 kr., Haberditz Feri 30 kr., Meliorisz Miletta 1 frt) Boér Panni a »Forgó bácsi színház«-ából vett két darab előadásának eredményeképp 5 frt. (Az előadásban közreműködtek: Bróz Hermína és Arnold, Képes Erzsé, Boér Giza, Béla és Anna), Klimkó Pista 1 frt.

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.